

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 334/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach**, Komenského 68/73, Košice, IČO 00 397 474, zastúpenej Sýkora – advokátska kancelária, s.r.o., Murgašova 3, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 53C/6/2023 z 24. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Mestského súdu Košice sp. zn. 53C/6/2023 z 24. februára 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Košice sp. zn. 53C/6/2023 z 24. februára 2025 **zrušuje a v e c v r a c i a** Mestskému súdu Košice na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Košice **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto nálezu sa ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 2. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto nálezu, ktorého zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie sa domáha spoločne s náhradou trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalovanej v právnej veci žalobcov 1 až 7, ktorej predmetom bolo zaplatenie 5 188,80 eur s príslušenstvom.

3. Uznesením mestského súdu sp. zn. 53C/6/2023 z 11. júla 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalobcom 1 až 7 trovy konania 1 519,72 eur.

4. O sťažnosti podanej sťažovateľkou proti uzneseniu mestského súdu z 11. júla 2024 rozhodol mestský súd sudcom a napadnutým uznesením túto výrokom II zamietol.

5. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 334/2025 z 29. mája 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia mestského súdu, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a ústavne nekonformnej interpretácie podzákonných ustanovení v extrémnom nesúlade s ich zmyslom a účelom.

7. Podľa sťažovateľky mestský súd nezohľadnil skutočnosť, že každý zo žalobcov si nárokoval len časť žalovanej sumy, ktorá mu pripadá na základe spoluvlastníckeho podielu parciel, pričom celková žalovaná suma bola 5 188,80 eur a na každého zo žalobcov pripadla rozdielna výška.

8. Zo strany mestského súdu došlo k formalistickému posúdeniu otázky výšky trov konania, ktoré spôsobilo, že pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny došiel k nesprávnemu výpočtu trov konania, ktorý je neakceptovateľný.

9. Ako pochybenie sťažovateľka vníma aj aplikáciu § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a odkazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané vo veciach sp. zn. 6MCdo/15/2011 a 5MCdo/2/2011 a potrebu aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky.

10. Pokiaľ by mestský súd trval na potrebe aplikácie § 13 ods. 2 vyhlášky, potom mal postupovať tak ako v uznesení sp. zn. 42C/20/2020 z 15. novembra 2023, t. j. prihliadať na nároky priznané jednotlivým žalobcom podľa spoluvlastníckych podielov.

11. Odôvodnenie mestského súdu považuje sťažovateľka za všeobecné bez vecného preskúmania namietaných argumentov.

III.

Vyjadrenia mestského súdu, zúčastnených osôb a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril mestský súd, ktorý v prípise sp. zn. 1SprV/532/2025 z 9. júna 2025 konštatoval absenciu zákonnej možnosti preskúmať, prípadne sa vyjadrovať k vecnej stránke rozhodnutí vydaných všeobecným súdom, pričom v podstatnom zdôraznil rešpektovanie rozhodnutia ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti.

III.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb:

13. Zúčastnené osoby (žalobcovia 1 až 7) sa v zastúpení JUDr. JClíc. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., vyjadrili k ústavnej sťažnosti prípisom z 10. júna 2025, v ktorom konštatovali náležitú odôvodnenosť napadnutého uznesenia mestského súdu. V podstatnom rozlíšili právnu úpravu § 13 ods. 2 vyhlášky (spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb) a § 13 ods. 3 vyhlášky (spojenie dvoch alebo viacerých vecí) a akcentovali, že v okolnostiach prejednávanej veci všeobecný súd nerozhodol o spojení vecí, keďže od počiatku vystupovali v konaní siedmi žalobcovia zastúpení rovnakým právnym zástupcom.

14. K argumentácii sťažovateľky o možnosti uplatnenia každého z nárokov samostatnou žalobou konštatujú, že uvedené nezodpovedá skutkovému stavu veci. Navyše uvádzajú, že niet dôvodu, aby každý z nárokov bol uplatnený samostatnou žalobou, keďže predmetom konania boli nehnuteľnosti, pri ktorých sa líšili len veľkosti podielov žalobcov ako podielových spoluvlastníkov. Nešlo o situáciu rozdielnych, navzájom nesúvisiacich nárokov, ale o jeden nárok založený na rovnakých skutkových okolnostiach a právnom posúdení.

15. Sťažovateľkou poukazované rozhodnutia najvyššieho súdu sa netýkajú prejednávanej veci, keďže išlo o celkom inú situáciu.

16. Ani v prípade pripustenia argumentácie o spojení vecí, nie je výpočet trov predkladaný sťažovateľkou správny, keďže nemožno ignorovať skutočnosť zastúpenia viacerých osôb, ako aj konštrukciu zvýšenia a zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny. V tomto kontexte zúčastnené osoby odkazujú na uznesenie mestského súdu sp. zn. K2-29C/226/2015 z 24. januára 2025, ktoré poukazuje na rozhodnutie vydané najvyšším súdom vo veci sp. zn. 6MCdo/15/2011. Pri výpočte sa najprv stanoví výška základnej sadzby tarifnej odmeny za každú vec samostatne so zapracovaním výpočtu zníženia pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb a následne sa relatívne samostatné základy sčítajú vo všetkých spojených veciach a ich súčet je konečnou tarifnou odmenou. Výsledkom je suma 568,75 eur za jeden spoločný úkon právnej služby.

17. V závere zúčastnené osoby konštatujú, že mestský súd nerozhodol o trovách konania len mechanicky, ale vychádzal z vymáhanej istiny a túto posudzoval v širších súvislostiach. Keďže ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté len použitie § 13 ods. 2 vyhlášky, zúčastnené osoby s poukazom na zásadu *ne ultra petitem* zastávajú názor, že ústavnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

18. Zúčastnené osoby zároveň navrhujú priznanie náhrady trov konania.

III.3. Replika sťažovateľky:

19. V podaní z 23. júna 2025 sťažovateľka zotrvala na podanej ústavnej sťažnosti v celom rozsahu, pričom k argumentácii zúčastnených osôb konštatovala, že v mnohých obdobných prípadoch boli uplatnené samostatné žaloby jednotlivých spoluvlastníkov (konania vedené mestským súdom pod sp. zn. 62C/4/2025, 67C/9/2024 a 42C/42/2024).

20. Poukázala na uznesenie mestského súdu sp. zn. 37C/23/2020 z 11. apríla 2025, ktorým bolo zmenené jeho uznesenie z 8. júla 2024 v prospech sťažovateľky, a to na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 19/2025 z 11. marca 2025.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Podstatou námietok sťažovateľky je ústavná neudržateľnosť rozhodnutia o náhrade trov konania z dôvodu nezohľadnenia skutočnosti, že v konaní vo veci samej si každý zo žalobcov nárokoval len časť žalovanej sumy v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti (body 6 až 8 tohto nálezu). Napáda aj nesprávnosť aplikácie § 13 ods. 2 vyhlášky a odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu a nevyhnutnosť aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky (bod 9 tohto nálezu).

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

22. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne im, preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Na druhej strane rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je teda *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské vo veci *Robins v. Spojené kráľovstvo*, č. 118/1996/737/936 z 23. 9. 1997).

23. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený čl. 6 ods. 1 dohovoru a implicitne aj čl. 46 ods. 1 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania (právo na prístup k spravodlivosti), ktorého integrálnou súčasťou je aj právo účastníka na riadne (ústavne súladné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia. To síce neznamená, že súd musí dať podrobnú

odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

24. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z hľadiska naplnenia ústavných parametrov práva na spravodlivé súdne konanie, jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označenými právami podľa ústavy a dohovoru. Zároveň v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktoré s napadnutým rozhodnutím o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok.

25. Z uznesenia vyššieho súdneho úradníka v podstatnom vyplýva, že tento určil tarifnú hodnotu veci, od ktorej sa následne odvíjala základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, matematickým súhrnom súm nárokov priznaných jednotlivým žalobcom 1 až 7, t. j. sumou 5 188,80 eur. Následne k základnej sadzbe tarifnej odmeny (180,93 eur) pripočítal 50 % základnej tarifnej odmeny (90,46 eur) s poukazom na výklad § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom do 31. decembra 2023 (základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb) použitím výkladu *e ratione legis*, pričom dospel k záveru o tom, že tarifná odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 271,39 eur.

26. S odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu mestský súd v napadnutom uznesení konštatoval nesprávnosť takéhoto výpočtu, pričom základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50 % a dospel k záveru o tom, že tarifná odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 90,46 eur.

27. Z už citovaných častí rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ako aj napadnutého uznesenia mestského súdu vyplýva stanovenie tarifnej hodnoty veci, od ktorej sa následne odvíjala základná sadzba tarifnej odmeny, sčítaním všetkých žalobcom priznaných nárokov.

28. Argumentácia sťažovateľky uvedená v ústavnej sťažnosti (body 6 až 8 tohto nálezu) sa prekrýva s tou, ktorú prezentovala v sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom. Mestský súd k argumentom sťažovateľky, ktoré v tomto smere odmietol, v podstatnom akcentoval, že v konkrétnych okolnostiach veci ide o tzv. subjektívnu kumuláciu viacerých žalovaných, ktorí boli zastúpení totožným právnym zástupcom, čo napĺňa pojmové znaky predpokladané § 13 ods. 2 vyhlášky.

29. Mestský súd zároveň odmietol aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky, ktorý sa vzťahuje na tzv. objektívnu kumuláciu (pluralita nárokov, ktoré sú predmetom žaloby), keďže každý z viacerých žalobcov si uplatnil jeden nárok na podklade totožných skutkových okolností a právneho posúdenia.

30. Ústavný súd po preskúmaní obsahu oboch uznesení dospel k záveru, že argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti možno v okolnostiach prerokúvanej veci považovať za vecne dôvodné. V danej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, z ktorej vyplýva, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia

ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010).

31. Mestský súd rozhodoval o výške náhrady trov konania len mechanickým výpočtom, vychádzajúc zo súhrnu súm všetkých nárokov priznaných jednotlivým žalobcom, a neposudzoval ich v širších súvislostiach, najmä s prihliadnutím na konkrétne okolnosti kauzy. Mestský súd opomenul zohľadniť rozhodujúcu skutočnosť, že na strane žalobcov vystupovalo síce sedem podielových spoluvlastníkov so spoločným právnym zástupcom, avšak s rozdielnou výškou spoluvlastníckych podielov. Rozdiel vo výške podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov ostal mestským súdom v plnej miere opomenutý (m. m. IV. ÚS 19/2025, III. ÚS 90/2025).

32. Ústavný súd sa už vo svojej rozhodovacej činnosti k otázke trov konania pri podielovom spoluvlastníctve vyjadril napr. aj v náleze č. k. II. ÚS 171/2023-77 z 24. augusta 2023, kde v skutkovo obdobnej veci judikoval, že ak spoluvlastnícky podiel chápeme tak, že je v podstate číselným vyjadrením právneho statusu spoluvlastníka vo vzťahu k spoločnej veci, a teda určuje mieru účasti na právach a povinnostiach viažucich sa na túto spoločnú vec, potom by to malo platiť aj vo vzťahu k výške trov konania.

33. Z uvedeného je zrejmé, že téza, z ktorej vychádzal mestský súd pri určení tarifnej hodnoty veci, od ktorej sa následne odvíjala základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, už uvedené závery ústavného súdu nerešpektovala. Absencia zohľadnenia výšky jednotlivých podielov žalobcov ako podielových spoluvlastníkov pri určovaní sumy náhrady trov konania vedie k záveru o formalistickom posúdení veci bez prihliadnutia na špecifiká, ktoré sa s podielovým spoluvlastníctvom spájajú (m. m. III. ÚS 90/2025, IV. ÚS 19/2025).

34. Už len pre úplnosť k námietke o (ne)správnosti aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky ústavný súd odkazuje na ním vydané rozhodnutia v skutkovo a právne totožných veciach sťažovateľky, ktoré, berúc do úvahy strohé odôvodnenie mestského súdu týkajúce sa subjektívne kumulácie (bod 28 tohto nálezu), už konštatovali, že vo veci konajúci mestský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou sťažovateľky, čím definitívne vylúčil možnú aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky, ktorého aplikácia by špecifiká prejednávanej veci zohľadňovala (m. m. III. ÚS 90/2025 a IV. ÚS 19/2025).

35. Navyše ústavný súd vo veci sp. zn. III. ÚS 90/2025 konštatoval za obdobných skutkových a právnych okolností, že v rámci jedného konania došlo k uplatneniu viacerých nárokov zo strany viacerých žalobcov (podielových spoluvlastníkov), a to aj napriek tomu, že im možno len hospodárnosť ich prístupu zabránila v tom, aby si tieto nároky uplatnili samostatnými žalobami. Tým došlo k spojeniu viacerých vecí do jedného konania, a to pri zastúpení žalobcov jedným advokátom. K tomu treba uviesť, že obe ustanovenia (§ 13 ods. 2 a 3 vyhlášky) sa vzťahujú na situáciu, keď v jednom konaní zastupuje jeden advokát. Ustanovenie § 13 ods. 2 vyhlášky sa vzťahuje na situáciu, ak advokát zastupuje viaceré osoby v jednej veci. V civilnom spore ide o prípady, kde je iba jeden predmet konania, ale viacero žalobcov alebo žalovaných (určenie vlastníckeho práva, neplatnosť dražby a rôzne iné prípady nerozlučných spoločentiev). Ustanovenie § 13 ods. 3 vyhlášky sa zase vzťahuje na situácie, ak advokát zastupuje vo viacerých veciach bez ohľadu na to, či zastupuje jednu alebo viac osôb. Ak ide o spojenie viacerých

samostatných vecí niekoľkých žalobcov, preto treba aplikovať § 13 ods. 3 vyhlášky. V oboch prípadoch je bez právneho významu, či k spojeniu došlo na základe rozhodnutia súdu alebo spojením uplatnenia viacerých nárokov v jednej žalobe.

36. Mechanické uplatnenie § 13 ods. 2 vyhlášky bez zohľadnenia výšky spoluvlastníckych podielov jednotlivých spoluvlastníkov a prípadnej aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky zo strany mestského súdu je preto formalistické a arbitrárne.

37. Napadnutým uznesením mestského súdu tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výroku tohto nálezu). Pre dosiahnutie nápravy porušenia práv sťažovateľky je nevyhnutné zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci mestskému súdu (bod 2 výroku tohto nálezu). Mestský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy:

38. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa mestský súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

39. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sťažovateľkou požadovanej sume 949,17 eur.

40. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky, pričom sťažovateľke priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky.

41. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnej zástupkyne sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), t. j.

po 1. januári 2025, ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľky takto zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

43. Už len pre úplnosť ústavný súd vo vzťahu k návrhu zúčastnenej osoby na priznanie nároku na náhradu trov konania uvádza, že z § 73 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že účastník konania, ako aj zúčastnená osoba si trovy, ktoré im v súvislosti s konaním pred ústavným súdom vzniknú, uhrádzajú sami. Zákon o ústavnom súde zároveň v § 73 ods. 3 umožňuje ústavnému súdu, aby v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

44. Vzhľadom na explicitnú definíciu účasti v konaní o ústavnej sťažnosti obsiahnutú v § 125 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorej sa účastníkom konania o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby pred ústavným súdom rozumejú len sťažovateľ a orgán verejnej moci, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, zúčastnená osoba nemá nárok na to, aby ústavný súd uložil niektorému účastníkovi konania povinnosť nahradiť jej trovy, ktoré jej vznikli v konaní pred ústavným súdom, uplatňujúc § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 113/2019). Uplatnený nárok zúčastnenej osoby je bez ohľadu na výsledok konania preto právne irelevantný a ústavný súd sa ním nezaoberal (m. m. I. ÚS 147/2024).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu